

o věci slyšené byli v rozhodné doby členy ob. výboru v Š., vypovídali tedy o okolnostech, které v této své vlastnosti seznali.

Názor pod b) uvedený opírá žal. úřad o ustanovení § 5 č. 2 a § 12 zák. čl. XXII : 1886. § 5 pod č. 2 stanoví, že každá osoba může náležeti jen do svazku jedné obce. § 12 pak ustanovuje v odst. 1, že o žádosti za přijetí do svazku obce bez usídlení rozhoduje obec s vyloučením každého dalšího odvolání, v odst. 2), že o přijetí do svazku obce náleží současně s přijetím vyrozuměti představenstvo obce, ze které přijatý vystoupil.

Ze znění předpisů těchto plyne, že domovské příslušnosti na základě § 12 nabývá se okamžikem, kdy obec svým zastupitelstvem (§ 32 zák. čl. XXII : 1886) se na přijetí do svazku obecního usnesla. Týmž okamžikem pozbývá osoba do svazku obce přijatá vzhledem k cit. § 5 beze všeho dalšího opatření domovské příslušnosti ve své dosavadní domovské obci. Není tedy k perfekci přijetí do nového svazku obecního ještě třeba, aby přijatý ze seznamu příslušníků dřívější své domovské obce byl vymazán. Předpis č. 2 § 12 sleduje jen účel evidenční. Nemá tudíž také právní názor v napadeném rozhodnutí vyslovený a pod b) zmíněný opory v zákoně.

Z těchto úvah je zřejmo, že okolnost, zdali Ivan Cz. byl ze seznamu příslušníků obce V. vymazán, nemá pro posouzení, nabyli-li domovské příslušnosti v Š., žádného významu a nebylo proto třeba, aby žal. úřad okolnost tuto zjišťoval, jak stížnost za to má.

Úsudek žal. úřadu, že st-lé nenabyli v obci Š. domovské příslušnosti před 1. lednem 1910 a že proto nestali se čl. státními občany, spočívá na nesprávném právním posouzení věci, i slušelo proto napadené rozhodnutí dle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 5128.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Jednotliví poplatníci nejsou legitimováni k tomu, aby poháněli obecního starostu k odpovědnosti za vydání učiněná mimo rozpočet a dodatečně neschválená.

(Nález ze dne 16. listopadu 1925 č. 22.062).

V ě c: Josef J. a František Ř. v R. proti zem. správnímu výboru v Praze o zodpovědnosti starosty za náhradu škody způsobené obci.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-lé spolu s jinými poplatníky žádali osk-i v Soběslavi o zákonnou ochranu proti tomu, že býv. obecní starosta Josef H. vyplatil na opravu obecní kapličky 4180 Kč, ač položka ta nebyla v rozpočtu, ani nebylo dodatečně usneseno ji vyplatiti.

Osk zamítla stížnost tuto z důvodů věcných, zsv v Praze pak nař. rozhodnutím další stížnost odmítl jako nepřipustnou.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss toto:

Žal. úřad založil své rozhodnutí na předpisech § 16 odst. 7 a § 10 odst. 5 ve spojení s § 5 odst. 4 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb., dle nichž náleží jen obci samotné a osobě ke zodpovědnosti pro zaviněnou škodu volané postavení procesní strany v řízení správním, ve kterém

má býti určena povinnost některého funkcionáře obecního k náhradě škody způsobené obci porušením předpisu § 5 resp. § 10 cit. zák. Tento názor pokládá stížnost za nezákonný a odvolávajíc se na předpisy §§ 72 a 99 ob. zřiz. pro Čechy, dovozuje, že v daném případě jde o výdej obecní, proti němuž mohou jednotliví občané podávati buď připomínky nebo stížnost.

K tomu dlužno připomenouti, že tu nejde o rozpočet (o němž ostatně již neplatí § 72 ob. zřiz., nýbrž §§ 6 a násl. fin. novely č. 329/1921), nýbrž o vydání mimo rozpočet. O takových vydáních předpisuje § 10 fin. nov., že nesmějí býti učiněna, dokud není pro ně zabezpečena úhrada. Jako jest starosta obce zodpověden z hospodářské správy obce vůbec (§ 16 odst. 7 l. c.), tak zodpovídá i za vydání, jež učinil buď na základě neplatného usnesení ob. rady (§ 10 odst. 3), nebo jež učinil, nemaje usnesení vůbec, mimo rámec pravoplatně stanoveného rozpočtu.

Ve všech těchto případech platí o vymáhání náhrady škody obdobně, co ustanoveno jest v odst. 4 a 5 § 5 fin. nov. to jest, že o p o v i n n o s t i k náhradě škody rozhoduje bezprostřední hospodářský úřad dohlédací, o v ý š i náhrady řádný soud. Z výroku úřadu dohlédacího pak přiznáno jest právo odvolací pouze obci a osobě, o jejíž povinnost k náhradě jde.

St-lé nevolili tedy správnou cestu, když na jednání býv. starosty podali stížnost k osk, když starosta dle § 66 ob. zřiz. odpovídá ze svého jednání úředního o b c i, ale když osk stížnost jejich již z tohoto důvodu neodmítla, nenabyli tím legitimace k podání stížnosti další.

Zsv, na nějž podáním stížnosti přešlo právo rozhodovati o sporné otázce v celku a od základu, posoudil věc správně, když st-lům vůbec odepřel legit. k pohánění starosty ke zodpovědnosti za vydání učiněná mimo rozpočet a dodatečně neschválená, když dle § 5 odst. 4 fin. nov. stranou v takovém řízení jsou pouze obec a osoba k náhradě poháněná.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5129.

Státní zaměstnanci. — Učitelstvo: O nároku státní zaměstnankyně na drahotní přídavky na manželské dítě.

(Nález ze dne 17. listopadu 1925 č. 18.235/24).

V ě c: Jana E. v O. proti ministerstvu školství a národní osvěty o drahotní přídavky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — Na základě nálezu nss-u Boh. 3040 adm. nevyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím odvolání st-činu stran přiznání veškerých drahotních přídavek na ni a její dítě ode dne 1. září 1921, ježto hmotné poměry odvolatelčina manžela Dra Evžena E., advok. koncipienta, od 15. března 1923 pak samostatného advokáta, byly dojista takové, že mohl on sám dostáti své zákonné alimentární povinnosti k dítěti podle § 141 o. z. o., tím spíše, když manželka živila se sama, takže na alimentární povinnost odvolatelky, jako teprve druhořadého — po zákonu — pečovatele o dítě, vůbec nedošlo.

O stížnosti uvažoval nss takto: